

Juha Tuominen

Laukauksia Lyseolla

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 6. osa

Juha Tuominen

Laukauksia lyseolla

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 6. osa

© 2025 Juha Tuominen

Kannen suunnittelu: Samuli Savolainen

Sisuksen taitto: Ari Koponen

Teknistä ja toimituksellista tukea tarjosi teol. tri. Ari Koponen

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5425-2

LUKU 1

Kesä on ohitse

Maanantaina elokuun 14. päivänä koululaiset palasivat opinahjoihinsa ja poliisissa oltiin tyytyväisiä siitä, että loman päätösviikonloppu oli sujunut varsin mallillisen juhlinnan merkeissä. Tiina esitteli tutkimusmateriaaliaan, jota hän oli levittänyt isolle pöydälle. Hän oli palannut papereihin useamman kerran Jaanan kanssa, mutta aina oli tullut jokin keskeytys. Siitä pienempiä eivät olleet olleet Jaanan kesäloma ja häämatka. Tiina viittasi kasvaneeseen paperimäärään ja totesi vanhemmalle kollegalleen:

– Tämä juttu ei etene nyt lainkaan. Tulee aina silloin tällöin soittoja uimarannoilta ja leikkipuistoista. Joku kyttää lapsia ja valokuvaa niitä. Kun mä ryntään paikalle, ei ketään löydy mistään. Muutamia henkilöitä olen onnistunut epävarmasti nimeämään, mutta kaava on siis tämä: on luultavasti viidestä kymmeneen eri-ikäistä ja erityylistä mieshenkilöä, jotka kuvaavat pieniä lapsia uimassa tai leikeissä. Äidit soittavat sitten poliisille, että täällä joku ottaa kuvia ja olen

pyytänyt keskusta yhdistämään nämä suoraan minulle. Yhden miehen sain puhutukseen asti. Kun ryntäsin Ahveniston uimarannalle ja äiti oli ollut niin tarkkana, että pystyi kertomaan miehen juuri poistuneen paikalta tummansinisellä kartanovolvolla. Ampaisin perään ja onnellisen sattuman kautta käännysin oikeaan suuntaan. Sain Volvon kiinni ja pysäytin. Autoa ajoi optikko Pekka Ranki. Sanoin haluavani nähdä hänen kameransa. Hän jupisi vastaan ja kyseli oikeuksien perään. Meinas tulla vähän riitaa. Lopulta sain kameran, jossa oli kymmenkunta kuvaa, jotka eivät olleet millään tavalla tarkkoja tai edes lapsiin tarkennettuja. Rantamaisemia vaan Ahvenistolta. Puolet uimarannalta ja puolet muualta rantareitiltä. Mies paheksui jyrkästi, kun tivasin häneltä miksi hän kävi kuvaamassa vähäpukeisia lapsia eri paikoissa. Mies kiisti tämän ja sanoi harrastavansa luontokuvausta. Todisteita ei ollut. Äiti oli tosin varma, että mies oli räpsinyt enemmän kuvia ja nimenomaan lapsista. Minulla ei ollut lupaa tarkastaa hänen koko autoaan olisiko siellä ollut enemmän muistikortteja, ja oli pakko päästää hänet menemään. Samantapaisia hälytyksiä on siis ollut lähemmäs kymmenen. Tässä pääsin lähimmäksi. En ymmärrä miten voisin viedä asiaa eteenpäin.

Jaana nojasi tuolillaan taaksepäin ja totesi: – Njaa. Onpas hankalaa. Olemme niin vanhoja, ettemme kelpaa enää syöteiksikään.

– Älä pelleile. Tämä on ensimmäinen kunnon juttu, johon Mauri nimesi minut tutkinnanjohtajaksi. En voi möhliä.

– Ymmärrän. Sitä paitsi nämä ovat niin vastenmielisiä juttuja, ettei näitä saakaan möhliä. Mietitään hetki ja tehdään suunnitelma.

Samassa Maurin ääni kuului käytävältä: – Kaikki neuvotteluhuoneeseen!

Mauri veti takkiaaan päälleen ja istui jo pöydän ääressä. Kun he kokoontuivat, Mauri kivahti:

– Missä se Simo luuhaa?

– Ihan äsken se tuossa oli, Jaana sanoi. – Yritän soittaa kännykkään.

Simo vastasikin kahden hälytyksen jälkeen.

– Missä olet, Jaana kysyi.

– No kuntosalille astuin juuri sisään. Minähän sanoin, että käyn täällä.

– Kukaan ei kai rekisteröinyt sitä. Nyt välittömästi neuvotteluhuoneeseen, täällä on jokin hätä.

– Tullaan tullaan.

Mauri aloitti heti kun Simo sai vedettyä oven kiinni takanaan.

– Hämeenlinnan Lyseolla on kuultu laukauksia. Ilmeisesti uudemmassa rakennuksesta. Siellä on luultavasti panttivankitilanne. Järjestyspoliisi on paikalla piirittämässä aluetta. Kehenkään ei ole saatu kontaktia. Me lähdetään sinne. Olen jo informoinut KRP:tä.

Jaana sanoi: – Teitä on aika joukko jo. Voinko tulla vähän myöhemmin? Pitäisi viimeistellä Haapojan Lillin kuulustelut. Ei siinä mene kauaa, mutta se on kuitenkin henkirikos ja pitäisi saada syyttäjälle tänään.

– Joo. Tule sinä perässä.

LUKU 2

Panttivangit

Kolme työhaalareihin sonnustautunutta miestä ajeli Hämeenlinnassa ristiinrastiin pakettiautolla. He kersasivat suunnitelmaansa. Autoa ohjasi Risto Niemi, joka selosti kahdelle muulle suunnitelmaa ties kuinka monetta kertaa.

–Me otamme tuosta muutamassa päivässä aika hyvän tilin. Ja kun pysyttäydytään suunnitelmassa, ei meille käy kuinkaan. Te kaksi matkustatte siis pitkin Eurooppaa ja kun pääsette Kreikkaan, otatte lauttayhteyden Turkin puolelle ja sieltä pystytte lentämään thaikkuihin. Ja kun ette jää Pattayalle ettekä Bangkokiin, vaan siirrytte johonkin pienelle paikkakunnalle, jossa kuitenkin käy turisteja, ja elätte järkevästi, ei siis samppanjakylpyjä eikä jalokiviä rantamisuille, vaan tavallista ja mukavaa elämää, niin voitte viettää sitä pari kolme vuotta. Sen jälkeen voitte varmaan palata Suomeen aivan turvallisesti. Minä taas aion matkustaa omine rahoineni Viron kautta Keski-Eurooppaan, ostan halvan auton, ajelen Espanjan halki, otan lautan Tangeriin, josta on paljon suoria lentoyhteyksiä Etelä-Amerikkaan. Olen suunnittelut, että lennän luultavasti Argentiinaan ja siirryn sieltä välittömästi rajan yli esimerkiksi Peruun, jossa vietän hiljaiseloa kaksi

tai kolme vuotta. Sen jälkeen hankkiudun jenkkeihin ja kuten olen kertonut, minulla on teatterilavastustyöstä kokemusta, ja pyrin Hollywoodiin. En ole niin hölmö, että kuvittelisin tulevani filmitähdeksi. Haalarihommiin minä sinne menen, pystyttämään lavasteita. Jos pääsen pieneenkin yhtiöön näihin hommiin, tienaan sen verran että pystyn sillä elämään. Varsinainen tarkoitus on, että kun olen viisikymppinen, palaan Suomeen. Haluan Suomen rikoshistoriaan. Pyrimme siis siihen, ettei kuolonuhreja tule. Ja jos tulee, niin niiden täytyy jäädä tapoiksi. Murhamiehinä joudutaan oikeuteen vielä 50-vuotiaanakin. Haluan nauttia poikkeuksellisen rikollisen statuksesta kotimaassani varttuneemmalla iällä. Tapot juonitaan niin, että minä olen niistä vastuussa, koska aion olla pidempään pois. Jos te tulette muutaman vuoden päästä takaisin, ei teitä enää ruveta rankaisemaan vapauden rajoittamisista tai mitä tässä nyt tuleeekaan. Mitään älyttömiä ylilyöntejä ei siis tehdä. Sen verran paukutaan pyssyjä, että uskottavuus säilyy. Jos joudutaan ihminen ampumaan, se täytyy heti ilmoittaa vahinkona. Onko kysyttävää?

Aatami Vallila katseli pitkän puheen pitänyttä ystäväänsä. Sitten hän totesi:

– Ei minulla mitään ole tuohon huomauttamista. Ajattelin häipyä thaikkuihin. Jatkan sieltä käsin opintojani klassisissa kielissä. Lääketieteen olen hylännyt kokonaan. Aion lähestyä ihmisyyttä filosofisemmasta

näkökulmasta. Tarvitsen hiukan väljyyttä niin opintoihini kuin talouteenikin. Siitä olen samaa mieltä, että missään tapauksessa ruumiita ei saa ruveta tulemaan.

Risto Niemi katsoi seuraavaksi kolmatta nuorta miestä ja kysyi tältä:

– Entäs Osmo? Onko kaikki selvää?

– Selvää on kuin pläkki. Minähän olen jo kertonut mitä minä haluan. Haluan kostaa niille kahdelle opettajalle, jotka ovat pahiten minua nöyryyttäneet. Ja kun tiedän, että olen tällainen omituinen otus, aion myös saada suomalaista naista. En ole koskaan maannut naisen kanssa. Ja kun pääsen thaikkujen markkinoille, haluan sitä ennen yhden kokemuksen suomalaisen kanssa. Suunnitelma on minusta aukottoman hyvä.

– Selvä. Sitten lähdetään hommiin, Niemi totesi ja käänsi auton Lyseon pihalle.

He ajoivat Lukiokadun puoleisesta portista keskelle pihaa. Niemi käänsi auton niin, että sen ajovalot osoittavat suoraan uuden rakennuksen pihanpuoleiseen luokkaan. Se olisi heidän kohteensa. He astuivat ulos autosta. Auto oli ainakin kymmenen vuotta vanha Nissan Urvan. Miehet keräsivät käsiinsä valtavat kantamukset, nostivat vielä reput selkäänsä ja kävelivät rauhallisesti Lyseon uuden puolen pääovesta sisälle. He suuntasivat portaista vasemmalle ja nousivat

toiseen kerrokseen. Siellä he astuivat kemian laboratorioluokkaan, joka oli jo täynnä oppilaita. Opettajaa ei vielä näkynyt. He nostivat laukkunsa kateederille ja ottivat samaan aikaan automaattiasensa esille. Oppilaiden näkökulmasta miehistä vanhimman oloinen ampui yhden laukauksen päätyseinään oppilaiden takana.

– Tämä vain merkiksi alkuun, että ymmärrätte meidän olevan tosissamme.

Yksi miehistä, lyhytkasvuinen ja pitkätukkainen alle 20-vuotiaalta näyttävä nuorukainen kysyi kavereiltaan:

– Onko nyt sopiva aika?

– Joo. Mene vaan, sanoi miehistä tähän asti hiljaa ollut ja istui opettajanpöydälle.

Lyhyt mies juoksi ketterästi portaita aina alimpaan kerrokseen asti ja kävi tarkastamassa, että ruokasali oli varmasti suljettu. Lounasruokailu oli jo kauan sitten ohitse, mutta mies halusi tarkistaa, ettei ruokasaliin ollut jäänyt ketään. Matkan varrella hän kokeili teknisen työn luokan ovea. Se oli lukossa, joten sielläkään ei liene oppilaita. Hän juoksi takaisin ensimmäiseen kerrokseen ja tempaisi opettajanhuoneen oven auki ja ampui rikki ikkunan, jonka ääressä opettajien kahvipöytä oli. Paikalla olleet opettajat hyppäsivät seisomaan.

Mies älähti:

– Ulos täältä! Menette saman tien ja suorinta tietä ulos!
Jokainen poikkeava liike aiheuttaa kipeän haavan.

Opettajat lähtivät liukkaasti kohti ulko-ovea. Kun he olivat edenneet muutaman metrin, mies huusi:

– Lahti Jarmo! Polvillesi!

Poikien liikunnanopettaja, pieni kärppämäinen mies käännähti ympäri pyörittäen päätään ihmeissään. Mies komensi uudelleen:

– Sinä siinä! Konttaat loppumatkan ovelle!

Aseen heiluttelu näytti sen verran vakuuttavalta, että Lahti vaipui polvilleen ja ryhtyi konttaamaan kohti ovia. Silloin mies ampui häntä takapuoleen. Lahti suistui vatsalleen lattialle, mutta mies komensi häntä jatkamaan matkaa. Lahti konkkasikin eteenpäin kahden käden ja toisen polven varassa. Kun hän oli päässyt muutaman metrin päähän ovesta, ampui mies häntä toiseen pakaraan. Nyt Lahti lyyhistyi lattialle. Mies vihelsi ja huusi:

– Nyt loppuu aitajuoksut saatana!

Opettajakollegat raahasivat Jarmo Lahden ulos ovesta. Ulko-ovesta pyrki vastakkaiseen suuntaan yksi mieshenkilö. Hän oli rotevatekoinen kieltenopettaja Olli Pellava. Asemies huomasi hänet ja kohdisti aseensa miehen päähän.

– Nyt takaisinpäin kuin olisi jo!

Pellava ei uskonut häntä, vaan pyrki ovesta sisään. Silloin ase taas napsahti. Ensimmäinen laukaus osui kattoon Pellavan yläpuolelle ja pöllytti maalinhiuta-leita Pellavan hiuksiin. Toinen laukaus napsahtikin hänen vasempaan olkapäähänsä.

– Hullu saatana, Pellava urahti ja kääntyi takaisin pois päin.

Asemies juoksi takaisin luokkaan mistä oli lähtenytkin.

– Alakerrassa ei ole enää ketään, hän huusi jo ovelta.

– Hyvä, totesi opettajanpöydällä istuva kumppani.

Miehet eivät olleet erityisemmin naamioituneita, lippalakkia ja paidankaulusta lukuun ottamatta, ja esiintyivät ilman kommandopipoa tai muuta naamaria. Ammuskelureissustaan väsähtänyt mies istui kateederin reunalle ja täytti aseensa lippaaseen jääneet neljän käytetyn luodin kolot. Pöydällä istuva mies piteli asetta kädessään ja osoitti sillä koululaisia:

– Nyt varmaan jo ymmärrätte, että olemme erittäin toissamme.

– On ymmärretty, kuului ääni.

– Nyt sitten järjestäydytään. Kaikki tytöt takaseinustalle riviin ja kaikki pojat ovesta ulos. Kun olette päässeet ovelle, niin juoksette ulos ettekä taakseenne

Hämeenlinnan Lyseolla kidnapataan joukko lukiolaistyttöjä. Ei ole selvää mitä kaapparit haluavat. Poliisi ryhtyy kaikella voimallaan hankkimaan nuoria vapaaksi. Tutkimusten tiivistyessä Jaana joutuu pohtimaan mitä kaikkea hän on valmis henkilökohtaisesti uhraamaan rikostutkimuksen nimissä.

